

אשכולי, הלם, זבולון - משרד עורכי דין
ESHCOLY, HALM, ZEVULUN - LAW OFFICES

YAIR ESHCOLY, ADV
ELI HALM, ADV
AVISHAI ZEVULUN, ADV

יאיר אשכולי, עורך דין
אלי הלם, עורך דין
אבישי זבולון, עורך דין

Azrieli Center, the Triangular Tower
132 Begin Rd. Tel-Aviv, 67023 Israel
Tel: 972-3-6096270; Fax: 972-3-6096269
E-Mail: elilaw@barak.net.il

מרכז עזריאלי, המגדל המשולש
דרך מ. בגין 132, תל-אביב 67023
טל' 03-6096270; פקס 03-6096269
דוא"ל: elilaw@barak.net.il

Date: 28/1/09 תאריך:

**לכבוד לשכת עורכי הדין
ועדת האתיקה הארצית
רח' דניאל פריש 3
תל-אביב**

שלום,

הנדון: תלונה משמעתית כנגד עו"ד גלעד קורינאלדי

**בשם מרשתי, הגב' נעמי רגן, מוגשת לכם בזאת תלונה משמעתית כנגד עו"ד גלעד קורינאלדי,
כדלקמן:**

א. הקדמה קצרה:

1. כבר בראשית הדברים אציין כי תלונה משמעתית זאת הוגשה כנגד עו"ד קורינאלדי לועדת האתיקה של מחוז ירושלים [להלן "הועדה המחוזית"]. לאחר התנהלות לא תקינה ולא הוגנת – זאת, כפי שיתואר להלן, בלשון המעטה – החליטה הועדה המחוזית לגנוז את התלונה שהוגשה.
2. בסוף התלונה כנגד עו"ד קורינאלדי, נציין את הליקויים הרבים שנפלו בטיפול של הועדה המחוזית. ליקויים המעלים חשש כבד כי התלונה כנגד עו"ד קורינאלדי נדונה באופן לא ענייני ושלא על-פי כללי האתיקה הנהוגים במקרים אחרים.
3. לנוכח הניסיון השלילי שהיה למרשתי עם הועדה המחוזית, לא נותר לה אלא לקוות כי טיפול כבודכם יעשה בצורה אובייקטיבית והוגנת אשר תעשה צדק עם מרשתי במקרה קשה ומובהק זה של הפרת כללי האתיקה.
4. הרקע העובדתי, בתמצית, לתלונות כנגד עו"ד קורינאלדי, קשור לתביעה שהוגשה כנגד מרשתי, ע"י הגב' מיכל טל. תביעה זאת עניינה טענות מופרכות כאילו מרשתי שהיא סופרת בעלת מוניטין מוכר בעולם כולו, העתיקה, לכאורה, מהגב' טל לצורך כתיבת הרומן, "בידך אפקיד רוחי" שיצא לאור ב-1998. בכל ההליכים כנגד מרשתי מיוצגת הגב' טל ע"י עו"ד קורינאלדי.
5. ביום 22 בפברואר 2007, הגישה הגב' מיכל טל כנגד מרשתי בקשות לצווי מניעה ועיקול זמניים בבית המשפט המחוזי בירושלים. בקשות אלו נוסחו והוגשו באמצעות עו"ד קורינאלדי.

6. אף כי התנהגותו של עו"ד קורנאלדי – מתחילתה עד סופה – אינה ראויה וחורגת מהתנהלות מקובלת¹, מכתב זה מצטמצם לשתי תלונות, על עבירות אתיות מובהקות שביצע עו"ד קורנאלדי.

7. התלונה הראשונה, עוסקת במכתב התראה ששלח עוה"ד קורנאלדי למרשתי. מכתב זה הוא למעשה **מכתב אימים חמור ובצידו סחיטה כספית**. התלונה השנייה, עוסקת בהעלאת טענות עובדתיות שקריות בפני ביהמ"ש במעמד צד אחד, בהחתמה על תצהיר שקרי, והכול מתוך מטרה להטעות את ביהמ"ש לשם השגת הסעד המבוקש.

ב. התלונה הראשונה – מכתב ההתראה מיום 14.2.2007:

8. טרם הגשת התובענה בבית-משפט, שלח עוה"ד קורנאלדי מכתב התראה למרשתי [להלן: "מכתב האימים"]. מכתב זה נוקט לשון אימים מפורשת על-מנת שמרשתי תסכים לדרישתו הכספית. אימים אלו גרמו למרשתי חרדה, עוגמת נפש, ומצוקה רגשית ופיזית.

"א" מכתב האימים של עוה"ד קורנאלדי מיום 14.2.2007 מצורף כנספח א' לתלונה זאת.

9. על מנת להבין את חומרת מכתב האימים ששלח עוה"ד קורנאלדי, אציין כי עובר לקבלתו – וגם היום – מרשתי מצויה בשיא הקריירה שלה כסופרת מוערכת. מרשתי כתבה ספרים רבים אשר זכו להצלחה אדירה, פרסום והכרה בין-לאומית. לאחר שנים של עבודה קשה זוכה מרשתי הן לביקורות טובות והן להצלחה מסחרית במכירות ספריה.

10. מכתב האימים התקבל אצל מרשתי, כאמור, בתדהמה שהפכה חיש מהר לחרדה לנוכח איומי הבוטים של עו"ד קורנאלדי.

11. לאחר תיאור של העתקות, לכאורה, מספרי שמרשתי מעולם לא ידעה על קיומו, ולאחר שהציב דרישת תשלום למרשתו של "סכום ראוי ביותר", הקדיש עו"ד קורנאלדי את הפרק האחרון של המכתב "לאימים".

12. הן מבחינת התוכן, המבנה, הסאב-טקסט, האיום במכתב עו"ד קורנאלדי הוא בוטה וחמור מאין כמוהו.

12.1. לאחר שעו"ד קורנאלדי מאשים את מרשתי בפלגיאט הוא דורש, כאמור תשלום פיצוי כספי גדול. ואם לא – כאן עובר עו"ד קורנאלדי לאיום מפורש במידה ומרשתי לא תענה לדרישותיו²:

הוא ו/או מרשתו יפנו לכלי התקשורת בארץ ובעולם ויקימו אתר אינטרנט מיוחד. "גורלך בידך" "שמך הטוב כמו גם עתיד יצירתך מוטל עתה על כף המאזניים".

¹ כך, לדוגמה, מפרט עוה"ד קורנאלדי בכתבי הטענות כי הוא מומחה דיני קניין רוחני, דבר שלחלוטין אינו מקובל שכן, בין היתר, הוא מהווה פרסומת אסורה, ובוודאי אינו רלוונטי לכתב הטענות. רק מובן כי תקנות סדר הדין האזרחי הקובעות את הפרטים שצריכים להופיע בכתב טענות לא מזכירות את המומחיות הנטענת של עורך הדין.

² ראה סעיף 11 במכתב.

- 12.2. והאיום נמשך: "לרשותך עומדים 5 ימי חסד .. לצורך ביצוע הפעולות". לשון איום "קלאסית". תקופת זמן קצרה לביצוע הדרישה שגם היא ניתנת לנסחט ולמאויס כחסד בלבד.
- 12.3. עוה"ד קורנאלדי אינו מסתפק בפירוט הפעולות המשפטיות שבדעתו לנקוט אם דרישתו תסורב – שזאת הלשון היחידה שמתירים כללי לשכת עורכי הדין לנקוט³; אלא מאיים לפגוע בשמה הטוב ובמוניטין של מרשתי כסופרת מפורסמת ומוערכת.
13. היש אדם – לא כל שכן יוצר, אמן – היכול לעמוד בפני איום שכזה? היש סופר היכול שלא להישבר כאשר עו"ד מאיים עליו כי "עתיד יצירתו עומד על הכף". מה זה?! כיצד ניתן לאיים כך. הרי מילות איום אלו אסורות בשימוש על-ידי כל אדם, יהיה אשר יהיה. אבל עורך-דין!! האם זאת התנהגות ההולמת את מקצוע עריכת הדין? האם הפחדה אלימה שכזאת היא דרך לגיטימית להשגת יעדים משפטיים?
- 13.1. וכאילו ההפחדה עצמה אינה מספקת, טורח עו"ד קורנאלדי ומפרט באוזני מרשתי כיצד יש בדעתו לפרסם את הטענות הקשות, כיצד ייהרס שמה הטוב, כיצד בכוונתו להחריב עד עפר את המוניטין של מרשתי כסופרת.
- כך בסעיף 10ג' למכתבו, כותב עו"ד קורנאלדי כי הפרסום יהיה באמצעות "אתר מיוחד שיועלה לאינטרנט"; וגם "הודעה מפורטת ומסודרת לגופי התקשורת בישראל ובפרט בחו"ל"
- 13.2. עו"ד קורנאלדי מכוון למקומות הרגישים והכואבים ביותר. לא רק פרסום בארץ אלא בפרט בחו"ל – שם עיקר מכירות ספריה של מרשתי. ועו"ד קורנאלדי אינו מאיים בסתם פרסום באינטרנט אלא "אתר מיוחד" ו"הודעה מפורטת".

ג. מכתב האיומים מהווה איום אסור בניגוד לכלל 24:

14. כללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), תשמ"ו-1986 [להלן: "כללי האתיקה"] אוסרים במפורש את האיומים האלימים של עו"ד קורנאלדי. כלל 24 קובע כי "עורך דין לא ינקוט באיומים בפנותו לצד שכנגד", וכל שהוא רשאי זה לפרט את [ה]"אמצעים אשר מרשו ינקוט למימוש זכויות".
- 14.1. אמצעים אלו בוודאי אינם כוללים איום על מרשתי כי עוה"ד קורנאלדי ו/או מרשתו יפנו לכל אמצעי התקשורת בישראל ובחו"ל ויקימו אתר אינטרנט מיוחד באופן ששמה ופרנסתה של מרשתי ייפגעו באופן בלתי הפיך.
- 14.2. בית המשפט העליון כבר דן ופרש את משמעות התיבה "אמצעים" בסעיף זה בכללי האתיקה. בפרשת פלוני⁴, כותב כב' הש' ח' כהן:

"כדי שההתראה תהא כשירה, צריכים הצעדים בהם עורך-הדין מאיים, להיות גם 'אמצעי' וגם 'חוקי'. אמצעי כיצד, שהצעדים עשויים להביא במישרין לידי מימוש הזכות אשר עורך-הדין טוען לה בשם לקוחו; למעט צעדים - ולו גם חוקיים - אשר עשויים להטריד, להכאיב ולהרתיע, ואשר האיום בהם עלול להביא לידי כניעה מרוב פחד, אך אשר אין בהם משום נקיטת אותם האמצעים הישירים והטבעיים שנוצרו למימוש הזכות הנדונה על-פי דין."

³ ראה ספרו של ג' קלינג "אתיקה בעריכת דין" הוצאת לשכת עורכי הדין, 2001, בעמ' 92 [להלן "קלינג"].

⁴ על"ע 2/68 פלוני נ' הוועד המחוזי, לשכת עורכי-הדין, תל-אביב, פ"ד כב (1) 661.

14.3. והנה האמצעים בהם עושה עו"ד קורנאלדי – איום בפניה לאמצעי התקשורת – לא רק שנועדו ליצור חרדה הרתעה וכניעה מרוב פחד, אלא שהם במובהק אינם אמצעים "ישירים וטבעיים שנוצרו למימוש הזכות הנדונה על-פי דין".

14.4. הודעות מיוחדות לתקשורת בארץ ובחו"ל ואתר מיוחד באינטרנט אינם אמצעים ישירים וטבעיים למימוש הזכות, לכאורה, של מרשתו של עוה"ד קורנאלדי. מימוש זכויות [המוכחות] מרשתו של עוה"ד קורנאלדי נעשה בבית משפט ולא בעיתון. היכל המשפט הוא הזירה בה רשאי עו"ד קורנאלדי לפעול למימוש זכויותיו.

14.5. מעשהו הנפשע של עו"ד קורנאלדי מהווה "אב-טיפוס" של מקרים בהם עורכי הדין – בעיקר בתביעות חסרות בסיס – מאיימים בפניה לכלי התקשורת בתקווה כי האיום בפגיעה במוניטין של הנתבע תביא אותו לשלם גם במקומות בהם אין לו כל חובה כזאת על-פי הדין.

14.6. עו"ד קורנאלדי אינו מהסס להפוך את האיום בפניה לכלי התקשורת לאמצעי המרכזי בתביעת הדמים של מרשתו. עו"ד קורנאלדי אינו רק מאיים אלא גם מתאר בפרטי פרטים את הדרך בה ישיג את תוצאת האיום.

15. הועדה הארצית תתבקש לקבוע כי איום מובהק זה מהווה עבירה משמעתית לפי כלל 24 לכללים, וכי יש להגיש בשל כך קובלנה משמעתית כנגד עו"ד קורנאלדי בה הוא יידרש לשאת בעונשים הקבועים בחוק.

ד. התלונה השניה – העלאת טענות עובדתיות שאינן אמת בפני ביהמ"ש, במעמד צד אחד, מתוך מטרה לקבל סעד משפטי :

16. ההליך המשפטי כנגד מרשתי, החל בהגשת בקשה, במעמד צד אחד, לצווי עיקול ומניעה זמניים. הטעם המרכזי בבקשות אלו, במעמד צד אחד בלבד, היה טענתו של עו"ד קורנאלדי, שלא ניתן ליצור קשר עם מרשתי⁵.

"ב" הבקשה למתן צו עיקול זמני במעמד צד אחד מצורפת כנספח ב', לתלונה זאת.

16.1. עו"ד קורנאלדי טען שלא ניתן להשיג את מרשתי, שילב סיפור דמיוני על "כתובת אחרת בפסגת זאב" ויצר מצג עובדתי בפני ביהמ"ש כי אין כל דרך לאתר את מרשתי.

16.2. באמצעות טענה זו, הציג עו"ד קורנאלדי את מרשתי כמי שמתחמקת מאימת הדין, ולכן אין מנוס מלדון בבקשות במעמד צד אחד בלבד. בית המשפט אכן דן בבקשות שלא בנוכחות מרשתי והוציא שני צווים: צו מניעה זמני וצו עיקול זמני.

17. הטענות העובדתיות שנטענו בפני ביהמ"ש היו שקריות ולכל הפחות חצאי אמיתות – הגרועות משקר.

17.1. ביום 14 פברואר 2007 קיבלה מרשתי מעו"ד קורנאלדי את מכתב האיומים הנזכר לעיל. עו"ד קורנאלדי טען בבית המשפט שבמכתבו הוא דרש לקבל הסבר "לדמיון המהותי בין שתי היצירות". מדובר בטענה כוזבת על פניה שכן במכתב האיומים נדרשו פיצוי כספי ומכתב התנצלות.

⁵ ראה סעיפים 36 – 40 בבקשה לצו עיקול זמני המצורף כנספח ב' לתלונה זאת.
⁶ ראה נספח א' לתלונה זאת.

17.2. ביום 20 פברואר 2007, בשעה 22:40 בערך, התקשר לטלפון הנייד של מרשתי אדם שהזדהה כעו"ד גלעד קוריןאלדי ודיבר עם מר אלכס רגן, בעלה של מרשתי. עו"ד קוריןאלדי שאל אם התקבל מכתב ההתראה שלו ונאמר לו כי מכתב תשובה מטעם עורך דינה של מרשתי, נשלח אליו.

"ג" תצהיר מר אלכס רגן, בעניין השיחה, מצורף כנספח ג' לתלונה זאת.

17.3. למחרת – 21 פברואר 2007 – שלח עורך-דינה של מרשתי המייצג אותה בביהמ"ש המחוזי [עו"ד מיבי מוזר] בפקס מכתב תשובה לעו"ד קוריןאלדי.

"ד" מכתב התשובה של עורך-הדין מוזר, מצורף כנספח ד' לתלונה זאת.

17.4. בבקשותיו לצווים זמניים שהגיש עו"ד קוריןאלדי ביום 22.2.2007 – למחרת מכתב התשובה מעו"ד מוזר – לא הזכיר עו"ד קוריןאלדי בפני בית המשפט את שיחת הטלפון שערך עם בעלה של מרשתי או את הפקס שקיבל יום קודם מעוה"ד מוזר.

17.5. עו"ד קוריןאלדי עשה שימוש במונח "טלפון קווי", כדי להעלים מבית המשפט את העובדה שהוא כן יודע את מס' הטלפון הנייד של מרשתי⁷. עו"ד קוריןאלדי כותב בסעיף 39 לבקשת העיקול:

" המבקשת השקיעה זמן באיתור המשיבה ללא כל הצלחה "

17.6. הרי מדובר במצג כוזב ומטעה קלאסי. הרי במועד הגשת הבקשה כבר היה למרשתי עורך-דין שייצג אותה ועו"ד קוריןאלדי ידע על כך ! הטענה על "הסתרה מכוונת של המען" מעבר להיותה לא נכונה היא חסרת נפקות כלשהי והיא נטענה בבקשה רק בכדי לקבל שני צווים כנגד מרשתי במעמד צד אחד. המצג העובדתי השקרי היווה את הבסיס המרכזי –ולמעשה היחידי – לקבלת צווים אלו.

18. נאמן לשיטותיו לנהל את המאבק המשפטי נגד מרשתי באמצעות כלי התקשורת, על הצווים שניתנו, נודע למרשתי לראשונה, כאשר עיתונאית התקשרה לטלפון הקווי שאת מספרו לא הצליח עו"ד קוריןאלדי משום מה להשיג ב- 7:00 בבוקר, לבקש תגובה. התזמון היה מחושב. בקשות ביום חמישי בבוקר, ריצה לעיתונות אחה"צ וכתבות הרסניות למחרת בעיתוני סוף השבוע – מקסימום נזק תדמיתי.

19. במשך השבועות הבאים הופיעו מספר כתבות בכלי התקשורת שבהן נפרשו טענותיה של הגב' טל בפירוט רב, אליהן לא יכלה מרשתי להגיב כראוי, עד לדיון במעמד שני הצדדים שאז בוטלו הצווים.

20. אילו עו"ד קוריןאלדי לא היה טוען את הטענות השקריות בעניין הקושי כביכול ליצור קשר עם מרשתי, בית המשפט היה נותן למרשתי הזדמנות להשיב להאשמותיו ולא היה מוציא את הצווים. צווי המניעה והעיקול בוטלו, כאמור, במעמד שני הצדדים, בהסכמתו של עו"ד קוריןאלדי! – אחרי שהשיג את מטרותיו הזדוניות, הוא לא התנגד לביטול הצווים. אולם, בינתיים, המוניטין של מרשתי ושמה הטוב נפגעו בצורה בלתי הפיכה.

⁷ ראה סעיף 36 בבקשה לצו זמני – נספח ב' לתלונה.

ה. המצג העובדתי השקרי של עו"ד קורין אלדי בפני ביהמ"ש הוא בניגוד גמור לכללי האתיקה :

21. כלל 34(א) בכללי האתיקה אוסרים במפורש על עורך-דין לטעון "בין בעל פה ובין בכתב, טענה עובדתית או משפטית בידוע שאינה נכונה". ויודגש, אין עו"ד קורין אלדי יכול להתגונן בטענה כי מרשתו היא שמסרה לו את המידע השקרי. עו"ד קורין אלדי ידע באופן ישיר [טוב יותר ממרשתו] כי ניתן לאתר את מרשתי וליצור עימה קשר שכן הוא התקשר לטלפון הסלולארי שלה וקיבל יום קודם מכתב תשובה מעורך דינה.

22. זאת ועוד: על עו"ד קורין אלדי חלה חובת גילוי מוגברת לביהמ"ש דווקא בגלל שהגיש בקשה במעמד צד אחד. ביהמ"ש המחוזי בירושלים קבע באחת הפרשות כ⁸:

" חובת הגילוי המוגברת החלה על המבקש סעד זמני במעמד צד אחד, מפקיעה ממנו את שיקול הדעת לקבוע בעצמו, מתוך שיקולי כדאיות צרים, מהן העובדות הרלוונטיות לבקשה. בכל מקרה של ספק, עליו להשאיר שאלה זו להכרעת בית המשפט... תום הלב הנדרש מן המבקש אינו תום לב סובייקטיבי, שהפרתו נמדדת רק במעשה זדוני, אלא תום לב אובייקטיבי, שהפרתו עשויה להתבטא גם בעצימת עיניים ובמחדל רשלני בבדיקת העובדות כראוי (רע"א 8113/00 שפר נ' תרבות לעם (1995) בע"מ, פ"ד נה(4) 433, 442 מול ב)".

23. אך גם אם יטען עו"ד קורין אלדי כי המידע השקרי, נמסר לו ע"י מרשתו [דבר שכאמור אינו יכול להיות נכון] אזי לאור חשיבות המידע המבסס את מתן הצווים כנגד מרשתי, היה על עו"ד קורין אלדי לערוך בדיקה מקיפה ומעמיקה אם ניתן לאתר אותה. שכן, רמת הבדיקה של המידע שעל עורך-דין לבצע "נגזרת מחשיבות המידע"⁹.

24. יתרה מזאת וחמור מכך, עוה"ד קורין אלדי החתים את מרשתו על תצהיר שקרי, לפיו לא ניתן לאתר את מרשתי. כללי האתיקה רואים כיום את מעורבותו של עורך הדין בהכנת התצהיר כמטילה עליו אחריות, מעבר לאחריות הטכנית של אישורו¹⁰.

25. עו"ד קורין אלדי שם בפי מרשתו, בתצהיר שהגישה לביהמ"ש, עובדות שידוע לו כי הן אינן נכונות – ולמצער מגלות חלק קטן מהאמת ויוצרות מצג שקרי – דבר שיש בו חומרה רבה עוד יותר מעבירת משמעת. אומר על כך ביהמ"ש העליון באחת הפרשות¹¹:

"[עוה"ד] שם בפי לקוחו עובדות כוזבות וחצאי אמת, ולפחות לגבי חלק הדברים נקבע מימצא, כי החטיא המערער את לקוחו בהביאו אותו להצהיר על דברים מסולפים. בכך בוודאי יש משום מעשה שאינו הולם את מקצוע עריכת הדין, אם לא למעלה מזה".

8 בש"א 2263/05 הריבוע הכחול נ' רמי לוי בע"מ, טרם פורסם, פס"ד מיום 26.7.2005.
9 ראה ק ל י ג עמ' 366, והאסמכתאות המוזכרות שם.
10 ראה ק ל י ג עמ' 371, והאסמכתאות המוזכרות שם.
11 ראה על"ע 4/82 עו"ד פלוני נ' הוועד המחוזי בת"א-יפו, פ"ד ל"ד 1, 70, 74.

1. התנהלות הוועדה המחוזית מיום הגשת התלונה כנגד עו"ד קורין אלדי :

26. **טיפול בתלונה מרשתי במשך שנה וחצי !!**

יותר משנה וחצי [!!] לקח לוועדה המחוזית לתת למרשתי תשובה סופית בעניין התלונה שהגישה כנגד עו"ד קורין אלדי. אני בספק רב אם אי פעם נדונה תלונה כנגד עורך-דין תקופת זמן ארוכה כל כך. מדובר בשערורייה ממש. האם שנה וחצי הוא פרק הזמן בו נדונה תלונה בוועדת האתיקה ?!

27. **דרישות והחלטות תמוהות:**

27.1. נראה כאילו השנה וחצי בהם "טיפלה" הוועדה המחוזית בתלונת מרשתי, נועדו לגרום למרשתי לוותר על תלונה ולכל הפחות לשכוח ממנה. אילולא נשלחו מכתבי תזכורת וזירוז רבים כל-כך, ספק אם אי-פעם היתה הוועדה המחוזית מחליטה שכן על-פניו, הוועדה המחוזית לא רצתה להכריע בעניין.

"ה" מכתבים המזרזים את הוועדה המחוזית לפעול, מצ"ב כנספח ה' לתלונה זאת.

27.2. כך בכל פעם העלתה הוועדה המחוזית דרישה והחלטה תמוהה אחרת. פעם אחת החליטה הוועדה כ אין זה עניין לדיון בוועדה המחוזית וכי הדבר צריך למצוא את פתרונו בביהמ"ש [!] רק מכתב הסבר ארוך בנושא שכנע את הוועדה כי היא אינה יכולה לדחות תלונה זאת על בסיס הטענה כי ביהמ"ש יכריע.

"ו" תשובות הוועדה המחוזית, מצ"ב כנספח ו' לתלונה זאת.

27.3. בשלב מאוחר יותר החלה הוועדה דורשת תצהירים ממרשתי ומבעלה למרות שתצהירים כאלו צורפו לתלונה.

"ז" דרישת הוועדה המחוזית להמצאת תצהיר, מצ"ב כנספח ז' לתלונה זאת.

28. **לאחר שנה וחצי ולאחר שכבר הגיש תגובה מפורטת – שוכר עו"ד קורין אלדי את ראש ועד מחוז י-ם הקודם [עו"ד יוסף תוסיה כהן] שייצג אותו בפני הוועדה המחוזית:**

28.1. לאחר שהוועדה כבר קיבלה את תגובות עו"ד קורין אלדי ואת כל המסמכים שדרשה ממרשתי ולאחר שחלפו כבר יותר משנה וחצי, פתאום מבקש עו"ד קורין אלדי להגיש תגובה נוספת באמצעות עו"ד תוסיה כהן, מי שכיהן במשך שמונה שנים כיו"ר ועד המחוז – "האיש החזק" במחוז ירושלים.

28.2. עו"ד תוסיה כהן מגיש תגובה קצרה שאינה מחדשת ואינה מוסיפה דבר על תגובתו של עו"ד קורין אלדי. תגובה המתייחסת לתלונה הראשונה בלבד ומתעלמת לחלוטין מהתלונה השניה.

"ח" ההחלטה והתגובה בעניין צירופו של עו"ד תוסיה כהן, מצ"ב כנספח ח' לתלונה זאת.

29. **הוועדה המחוזית לא מנמקת ולא מספקת הסבר כלשהו להחלטתה לגנוז את התלונה:**

29.1. לאחר שנה וחצי של "טיפול" בתלונת מרשתי, זמן קצר לאחר שקיבלה את מכתבו של עו"ד תוסיה כהן, הוועדה המחוזית שולחת מכתב טלגרמי בו היא מודיעה על גניזת התלונה. אין כל

הסבר מדוע נגנזה התלונה? האם נדונו שתי התלונות? האם ננקטים צעדים משמעותיים כלשהם ומהם?

"ט" מכתב הוועדה המחוזית הסוגר את התלונה, מצ"ב כנספח ט' לתלונה זאת.

30. מתשובת הוועדה המחוזית ברור כי הם כלל לא דנו בתלונה השניה העוסקת במצג עובדתי שקרי לבימ"ש.

30.1 ממכתב התשובה ברור בעליל כי המצג הכוזב של עו"ד קוריןאלדי כלל לא עלה לדיון. הרי הוצגו מספר ראיות חותכות כי קודם לבקשה במעמד צד אחד, עו"ד קוריןאלדי יצר קשר עם מרשתי וקיבל תשובה מעורך דינה. עו"ד קוריןאלדי טען באופן כוזב בביהמ"ש כי מרשתי אינה ניתנת לאיתור רק בכדי לקבל את צו המניעה במעמד צד אחד.

30.2 לא בתגובתו ולא בתגובה שהוגשה באמצעות עו"ד תוסיה-כהן, היתה התייחסות לתלונה זאת. עו"ד קוריןאלדי יודע כי קיימות ראיות מוצקות לכך שהוא ידע כיצד למצוא את מרשתי למרות שטען אחרת בבימ"ש.

ז. מעין סיכום :

31. בין אם ההחלטה של הוועדה המחוזית היא בהתאם לכללים [דבר לא סביר] ובין אם מדובר בהחלטה מוטעית, אין ספק כי התנהלות הוועדה יוצרת חשש כבד כי תלונתה של מרשתי לא נדונה באופן אובייקטיבי וחסר פניות.

32. טעם חזק של "אחוות הגילדה" נותר בפה המשתאה לנוכח החלטת הוועדה המחוזית. אין זה הגיוני להתיר לעו"ד לאיים על הצד השני כי הוא יהרוס אותו ממש באמצעי התקשורת בארץ ובחור"ל ["יקים אתר אינטרנט מיוחד"] אם לא ישולמו לו פיצויים כבדים. הרי מדובר באיומים וסחיטה קלאסיים ממש. גם לפי הפרשנות הרחבה ביותר לא ניתן לטעון כי איומו של עו"ד קוריןאלדי במסע הרס תקשורתי כנגד מרשתי, הוא בבחינת אמצעים לגיטימיים שעורך דין רשאי להפעיל לצורך מימוש זכויות מרשו. הכרעה כזאת של ועדת האתיקה מרוקנת מכל תוכן את כלל 24.

33. האם לגרסתה של הוועדה המחוזית רשאים כיום עורכי דין לשלוח מכתבי התראה המנומרים באיומים כי אם הצד השני לא ישלם, הדבר יפורסם באמצעי התקשורת, באתר אינטרנט מיוחד, תוך איום בפגיעה קשה במוניטין ובשמו של הצד השני.

34. ובאשר לתלונה השניה: הדברים הרי כה פשוטים. המניע, העובדות, הראיות המוצקות, המעשה האסור.

35. מרשתי בטוחה בצדקתה כי המעשה של עו"ד קוריןאלדי היה בניגוד חמור לכללים והוא מחייב, לכל הפחות, הגשת קובלנה משמעתית כנגדו. מרשתי אינה מוכנה להסכין עם התנהלותה הפסולה של הוועדה המחוזית המעלה חשש כבד להתנהלות והכרעות לא ענייניות.

36. מרשתי מקווה כי הצדק יעשה ויראה בוועדה נכבדה זאת.

בכבוד רב,

אלי הלם, עו"ד

העתק:
גב' נעמי רגן